

BỘ II – Tâm của Lãnh Huyết**Hồi 1****Thập Nhị Đơn Y Kiểm****1.**

Gió thổi vù vù, đêm đen như mực.
Không có ai trả lời.

Lãnh Huyết cũng lớn tiếng quát: “Đừng trốn nữa, hãy hiện thân đi!”.

Vẫn không có người đáp lại.

Trương Đại Thụ nửa say nửa tỉnh, nghe Thiết Thủ và Lãnh Huyết kêu lên như vậy, mơ mơ hồ hồ không biết đã nghĩ đến tận đâu, lẩm bẩm nói một mình: “Cái gì? Đến đây! Ta không ra đây, không ra đây!...”.

Chợt nghe một tiếng “hích”, thì ra người nấp trong bóng tối kia, nghe Trương Đại Thụ lẩm bẩm, không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Chỉ thấy một nữ tử cao cao, mắt sáng như sao, hai chiếc răng tỏ khả ái như muốn nhảy ra ngoài, nghênh nghênh ngang ngang bước ra, hay tay chấp sau lưng, dáng vẻ dương dương đắc ý như đứa trẻ vừa được người lớn khen ngợi chuyện gì. Nàng vừa hiện thân liền lườm Lãnh Huyết một cái nói: “Sao hả, hai người đã sợ thuật theo dõi của ta chưa?”.

Lãnh Huyết vừa thấy nàng bước ra, trong lòng bắt đầu cảm thấy phiền não, đầu bắt đầu cảm thấy ong ong.

Chàng bị vẻ đẹp linh lợi trong bóng tối kia làm cho tim cũng loạn nhịp, nhưng khi nhìn thấy nàng, lại không thể không cảm thấy đau đầu.

Bởi vì nữ tử kia không phải ai khác, mà chính là tam tiểu thư danh hạnh của Tập Gia Trang, Tập Mai Hồng.

Chàng không nói gì, bởi vì cho dù có nói cũng không nói lại với Tập Mai Hồng.

May mà Thiết Thủ đã lên tiếng: “Tam tiểu thư!”.

Tập Mai Hồng nghiêng nghiêng đầu, nhoẻn miệng cười lộ ra hai chiếc răng tỏ: “Hả?”.

Thiết Thủ nói: “Hình như đây không phải là lần đầu tiên bị chúng ta phát hiện đúng không?”.

Tập Mai Hồng nói: “Mới có hai lần mà”.

Thiết Thủ nói: “Có điều, cô nương cũng “mới” theo dõi chúng ta có hai lần”.

Tập Mai Hồng có vẻ uất ức: “Đúng vậy đấy, mới hai lần thì sao”.

Thiết Thủ nói: “Chúng ta cũng mới quen biết nhau có ba bốn ngày”.

Tập Mai Hồng càng thêm uất ức: “Tính cả đêm nay là ngày thứ tư”.

Thiết Thủ cố gắng dùng ngữ khí ôn hòa thêm một chút: “Cô nương mới quen biết chúng ta được ba bốn ngày, lại theo dõi chúng ta hai lần, hơn nữa còn chạy đến nơi vừa đen, vừa lạnh, vừa hôi thối, vừa nguy hiểm, cô nương không cảm thấy... hơi... hơi quá lý kỳ hay sao?”.

Chàng vốn định ra vẻ hung hăng một chút dọa cho nàng sợ, nhưng thấy Tập Mai Hồng mới nghe được một nửa, môi đã bắt đầu dẩu lên, nên đành nói giảm nhẹ đi mấy phần.

Quả nhiên Tập Mai Hồng càng tỏ ra tủi thân: “Huynh tưởng rằng ta thích theo hai người thế này à?” Tuy nàng trả lời với Thiết Thủ, nhưng ánh mắt thì lại nhìn sang phía Lãnh Huyết, hơn nữa sau khi nàng hỏi dứt câu này, dường như lại càng cảm thấy mình đáng thương, uất ức hơn: “Ở đây vừa lạnh, vừa tối, ta lại đói nữa... còn các người, thì cứ đi một mạch, các người...”. Phảng phất như nàng đã quên rằng mình là người theo dõi Thiết Thủ và Lãnh Huyết, mà là bọn họ cùng đi với nhau, rồi hai người Thiết, Lãnh bỏ rơi nàng lại phía sau vậy.

“Ta có hảo ý quan tâm hai người, sợ lúc phá án xảy ra chuyện nên mới cố ý đến đây xem có thể giúp được gì không, ai ngờ các người lại...”.

Nói tới đây, khóe mắt nàng đã đỏ lên, nước mắt rưng rưng, nhưng khi nàng cố cắn môi để ngăn cản nước mắt mình chảy ra, nàng lại cảm thấy mình tự giày vò bản thân như thế này là một chuyện hết sức bi tráng, vì vậy nước mắt cứ lã chã tuôn ra, cho dù trong lòng nàng cứ không ngừng tự nhủ: “Tiểu Hồng, không được khóc, không được khóc, không được chảy nước mắt cho đám nam nhân thối này nhìn...”. thế nhưng càng nghĩ như vậy nàng lại càng thương tâm, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn.

Thiết Thủ thở dài một tiếng, liếc mắt nhìn Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết chỉ biết lắc lắc đầu.

Thiết Thủ lại vừa liếc mắt, vừa lấy tay ra hiệu.

Lãnh Huyết lộ vẻ khó xử.

Tập Mai Hồng cuối cùng cũng “oa” lên, bật khóc thành tiếng, lòng thầm nghĩ: “Mấy tên này còn giả thần giả quỷ trước mặt ta nữa”.

Lãnh Huyết chỉ đành bước thẳng lên trước mặt Tập Mai Hồng, không biết phải làm sao mới tốt.

Tập Mai Hồng lệ châu ngân ngấn, chỉ ngẩng đầu lên nhìn chàng một cái, rồi lại khóc rống lên, càng khóc càng thương tâm.

Lãnh Huyết chỉ biết đưa cho nàng một chiếc khăn tay.

Tập Mai Hồng giật lấy chiếc khăn, lau lau nước mắt rồi lại xoa xoa mũi, rồi lau bờm mấy cái trên mặt, cau cau mày, nức nở hỏi: “Khăn tay này bao lâu chưa giặt vậy?”.

Lãnh Huyết đáp: “Bảy mươi sáu ngày, nếu như cô nương vẫn cần, ta vẫn còn một chiếc nữa... có điều chiếc này sạch hơn một chút”.

Tập Mai Hồng “oa” một tiếng, vứt chiếc khăn tay của Lãnh Huyết ra xa như vứt một con rắn, chun chun mũi kêu lên: “Khiếp, chẳng trách lại hôi như vậy...”.

Lãnh Huyết ngượng ngập lẩm bẩm: “Vẫn còn mới mà...”.

Tập Mai Hồng đột nhiên mở to mắt ra hỏi: “Ta hỏi huynh, thuật theo dõi của ta có phải rất kém cõi không?”.

Lãnh Huyết vội vàng đáp: “Không kém, rất giỏi”.

Tập Mai Hồng lại trợn mắt lên: “Rất giỏi”.

Lãnh Huyết lập tức đáp ngay: “Giỏi lắm”.

Tập Mai Hồng nghĩ ngợi gì đó, dáng vẻ đột nhiên trở nên ngại ngùng khiêm tốn, cười cười nói: “Ta muốn huynh nói thật lòng, thuật theo dõi của ta kém lắm đúng không?”.

Lãnh Huyết: “...”.

Tập Mai Hồng nhoẻn miệng cười: “Huynh cứ nói thực, ta... ta không đau lòng đâu”.

Lãnh Huyết nói: “Nói... thật lòng?”.

Tập Mai Hồng chớp chớp làn mi ướt át, gật đầu khẳng định: “Phải”.

Lãnh Huyết thở dài: “Những người theo dõi chúng ta quả thật quá nhiều... trong số đó, cô nương có thể đứng trong ba người đầu tiên”.

Tập Mai Hồng vui mừng hỏi: “Ba người đầu tiên?”.

Lãnh Huyết mỉm cười: “Tính từ phía dưới lên”.

Tập Mai Hồng tức giận giẫm chân: “Vây... vây... tại sao đến giờ các huynh mới phát hiện ta theo dõi?”.

Lãnh Huyết nói: “Kỳ thực thì vừa ra khỏi phủ đệ của tri phủ đại nhân, chúng ta đã biết cô nương theo dõi rồi”.

Tập Mai Hồng cắn môi, thấp giọng nói: “Làm sao mà... mà huynh biết là ta?”.

Lãnh Huyết chậm rãi đáp: “Bởi vì người có thuật theo dõi giống như cô nương, thế gian này quả thật không nhiều”.

Tập Mai Hồng chán nản nói: “Huynh cũng thật biết nói chuyện”.

Lãnh Huyết mỉm cười: “Là ta nói thật lòng”.

Tập Mai Hồng chỉ hận không thể tát chàng một bạt tai nữa, nhưng nhớ lại tình cảnh ngượng ngập lúc gặp mặt lần đầu khi nàng tát chàng một cái, lại không khỏi bật cười khúc khích.

Lãnh Huyết ngạc nhiên hỏi: “Cô nương cười gì?”.

Tập Mai Hồng nói: “Phong cảnh đẹp như vậy, huynh xem, trên sông thấp thoáng ánh đèn thuyền cá, trông thật thê lương, thật mỹ lệ gió lại lớn như vậy, lẽ nào ta cũng cả ngài dài thuôn mặt ra giống ai đó hay sao?”.

Lúc này trên sông chợt xuất hiện mấy ánh đèn hắt ra từ các thuyền cá, thấp thoáng bập bùng trong cơn gió lớn, trên bờ cũng có mấy đám lửa đồng, thấp thoáng ẩn hiện sau những bụi lau sậy ven sông.

Lãnh Huyết đột nhiên nói: “Khinh công của nhị ca cô nương tiến bộ cũng nhanh lắm!”.

Tập Mai Hồng tròn mắt ngạc nhiên: “Hả?”.

Lãnh Huyết nói: “Không phải y cùng đi với cô nương sao? Làm gì mà đến giờ vẫn không hiện thân vậy?”.

Tập Mai Hồng quay đầu lại nhìn, trên mặt lộ ra vẻ hoang mang không hiểu: “Nhị ca? Huynh ấy ở Tập Gia Trang với Tiểu Chân mà, đáng lẽ Tiểu Chân cũng định đến, nhưng nhị ca không cho, sợ rằng cô nương ấy bị lạnh... sao vậy, huynh ấy cũng đến đây à?”.

Lãnh Huyết biến sắc nói: “Khi cô nương bắt đầu theo dõi chúng ta, luôn có người đi theo sau cô nương, khoảng cách chưa đầy ba thước”.

Tập Mai Hồng cảm thấy sống lưng lạnh toát, bất giác rung mình lên một cái.

Chỉ nghe thanh âm thấp trầm của Thiết Thủ cất lên: “Lửa thuyền chài trên sông, lửa đồng trên bờ, các người đã đến rồi, sao không ra đây chiếu sáng cho mọi người đi!”.

Khi chàng cất tiếng, thần xung khí tức, thanh âm cuộn cuộn truyền đi xa.

Chàng vừa dứt lời, những đốm lửa trên sông và gần bờ liền mau chóng vây lấy bọn họ, Thiết Thủ vội nói nhanh với Lãnh Huyết: “Những kẻ này chỉ sợ không phải tầm thường, ta đánh chính diện, đệ bảo vệ tam tiểu thư và Trương đại ca”.

Lãnh Huyết cũng không chối từ, chỉ gật đầu một cái, bàn tay đã đặt lên đốc kiếm.

Tập Mai Hồng kêu lên: “Ta không cần bảo vệ, ta cũng...”. Lời nàng còn chưa dứt thì đột nhiên đã có một đạo kinh phong, lướt tới sau lưng.

Lãnh Huyết gầm lên một tiếng.

“Đinh!”.

Trường kiếm trong tay chàng đã kích ra, đâm trúng vật đó, làm hoa lửa bắn tung tóe.

Cùng lúc ấy, chợt nghe một tiếng “Vù!”, sau lưng Lãnh Huyết đã trúng phải một kích.

Lãnh Huyết gồng mình nhận một kích, thu kiếm đâm ngược về phía sau, nhưng chỉ đâm trúng khoảng không, vật thể kia đã giật ngược về.

Nếu như đối phương dùng đao hoặc kiếm, hoặc thậm chí là thương hay côn, dù Lãnh Huyết trúng phải một kích này, nhưng chắc chắn chàng vẫn có thể kịp thời phản kích lại.

Có điều lần này chàng phải thất vọng.

Bởi vì vũ khí của đối phương, ít nhất cũng phải dài tới bảy tám thước.

Lãnh Huyết hét lớn, trúng phải một kích, nhưng vẫn không ngã xuống.

Người trong bóng đêm nhất kích đắc thủ, nhưng không tiếp tục xuất thủ truy kích.

Lần này ánh lửa dưới sông đã lên bờ, từ từ bức tới gần.

Tập Mai Hồng vội vàng đỡ lấy Lãnh Huyết hỏi: “Huynh sao rồi?”.

Nàng đã nghe tiếng vật đó kích trúng lưng Lãnh Huyết phát ra một tiếng trầm đục.

Lãnh Huyết lắc đầu, nhưng không nói gì. Tập Mai Hồng thầm nhủ: “Thật quái dị, xem ra y không bị sao cả. Người này đúng là khỏe như trâu vậy, trúng một kích như thế mà vẫn không làm sao hết”.

Nàng nghĩ tới đây, thì sáu ngọn đuốc dưới nước, sáu ngọn đuốc trên bờ đã vầy lại.

2.

Y phục phát gió phần phật.

Ánh lửa bùng bùng.

Mười hai thanh niên nhân, tả thủ cầm đuốc, hữu thủ cầm một thanh kiếm vừa dài vừa nhỏ, thân vận thanh y kinh trang, mặt trùm kín, song mục lấp lánh hữu thần, ánh mắt sắc bén như điện.

Thiết Thủ hít sâu vào một hơi không khí mát lạnh.

Ánh lửa di động chậm chậm.

Thanh âm Thiết Thủ nghe như đao kiếm chạm nhau: “Thập Nhị Đơn Y Kiếm?”.

Đối phương không trả lời, chỉ là di động nhanh hơn.

Mười hai người này di động tuy nhanh, tuy gấp, tuy nguy dị, nhưng tuyệt đối không loạn, ánh lửa bập bùng trong cuống phong, trong bóng đêm phát ra những tia sáng chói mắt.

Tập Mai Hồng tròn tròn mắt, buột miệng thốt lên: “Cẩn thận, đây là trận thế...”.

Lời còn chưa dứt, hai mắt đã thấy ánh lửa bùng lên, kể đó là hai mắt đau như bị kim chích, trong sát na ấy, mắt nàng cơ hồ như hoàn toàn không thể nhìn thấy gì.

Đúng lúc ấy, nàng nghe thấy một tiếng hét lớn, một tiếng gầm, kể đó là tiếng kinh phong vù vù, tiếng binh khí chạm nhau.

Tiếng hét lớn là của Lãnh Huyết.

Tiếng gầm thấp trầm là của Thiết Thủ.

Khi nàng mở mắt ra được thì cục diện đã hoàn toàn biến đổi. Lãnh Huyết đứng phía trước, Thiết Thủ thì đang thở hổn hển khe khẽ, y phục trên người đã có ba bốn chỗ biến thành màu đỏ tươi, nhưng mười hai cây đuốc cũng đã tắt mất ba cây.

Chỉ nghe Thiết Thủ nói nhanh: “Lão tứ, mau trở về!”.

Lãnh Huyết lắc đầu: “Đế đệ thêm một lúc nữa”.

Thiết Thủ quát khê: “Quay về!”.

Lãnh Huyết không nói gì thêm, lùi lại nguyên vị, Tập Mai Hồng phát giác khoe miệng đang mím chặt của nàng đã có máu rỉ ra, ngực phải đã có một vết máu loang lổ.

Tập Mai Hồng không khỏi kêu lên một tiếng kinh hãi.

Lúc nàng phát ra tiếng kêu ấy, Lãnh Huyết và Thiết Thủ đều liếc mắt nhìn sang.

Tập Mai Hồng đang định mở miệng, đột nhiên cảm thấy ánh lửa cuộn cuộn lao đến sát mặt mình, khiến những lời nàng muốn nói đã ra đến miệng liền bị một trận gió nóng bức ngược trở về.

Nàng muốn tránh, cũng không biết phải tránh thế nào, muốn chống đỡ, cũng không hiểu nên chống đỡ từ đâu.

Trong sát na ấy, nàng chỉ kịp nhắm nghiền mắt lại, phó mặc số phận cho ông trời.

Khi nàng nhắm mắt lại, chỉ nghe những tiếng “ôxùy. xùy” vang lên liên miên bất tuyệt, cơ hồ như có mấy trăm con độc xà đang cùng bộ tới cắn nàng vậy.

Nhưng một đạo kiếm phong khác đã rít lên ngay bên cạnh nàng, kiếm phong phiêu phiêu hốt hốt, kích đông kích tây, Tập Mai Hồng trước nay chưa từng nghe thấy tiếng kiếm phong nào lảng lẹ như vậy.

Ngoài vù vù của kiếm phong ra, còn có tiếng sấm nổ ì ầm.

Tập Mai Hồng lấy làm hiếu kỳ, không nén nổi tò mò he hé mắt ra nhìn, chỉ thấy phía trước, phía sau, phía trái, phía phải, phía trên, phía dưới đều là bóng quyền bóng chưởng.

Mỗi một mũi kiếm löt qua màn chưởng ảnh trùng trùng, đều có một đạo kiếm quang lóe lên như ánh chớp đầy bật nó ra.

Tập Mai Hồng thực sự không hiểu tại sao những sự vật xung quanh nàng làm sao lại biến thành như vậy, nhưng dù sao nàng cũng là người luyện võ, nên cũng biết rằng đối phương đang thừa cơ tấn công mình, còn Thiết Thủ và Lãnh Huyết thì đang vừa bảo vệ mình, vừa quyết tử chiến với đám kiếm thủ kia.

“Vù!”.

Đám người kia bất ngờ thu kiếm, đưa ngọn đuốc lên thổi một hơi thật mạnh.

Một quãng lửa nóng cuộn cuộn bắn vù tới, Tập Mai Hồng kêu lên một tiếng kinh hãi, đưa tay lên che mặt, sợ rằng ngọn lửa sẽ thiêu cháy mất dung nhan của mình. Đúng

lúc này, nàng chợt cảm thấy hai tay mình bị người ta nhấc bổng lên, rồi bật về phía sau hai trượng.

Bên trái là Thiết Thủ.

Bên phải là Lãnh Huyết.

Trên người Thiết Thủ, lại có thêm một vết bỏng.

Sau khi quãng lửa tắt hẳn, bên bờ sông trở nên tĩnh lặng như quỷ vực, không có đèn hắt ra từ thuyền chài trên sông, cũng không có ánh lửa bập bùng sau đám lau sậy, càng không có bất cứ người nào.

Tập Mai Hồng kêu lên: “Người đâu? Người đi đâu rồi?”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết lúc này mới thở dài một tiếng nhẹ nhõm.

Sau đó bọn họ mới để toàn bộ các cơ thịt đã căng ra khắp toàn thân được thả lỏng.

Thiết Thủ bắt đầu ho khan, một tiếng... hai tiếng.

Lãnh Huyết nói: “Huynh...”.

Thiết Thủ lắc đầu, mỉm cười: “Đệ thì sao?”.

Trong đêm vắng lạnh lẽo, ánh mắt của chàng ấm áp như một bồn lửa.

Lãnh Huyết đưa tay lên quệt tía máu rỉ ra nơi khoe miệng, gượng cười nói: “Không biết là thứ vũ khí gì, vô thanh, cách không đánh trúng người mà vẫn mạnh như vậy...”.

Thiết Thủ nói: “Nếu người này mà cùng liên thủ với Thập Nhị Đơn Y Kiếm, cho dù bọn ta có toàn lực đối phó, chắc cũng chỉ có bốn phần thắng”.

Lãnh Huyết gật đầu: “Võ công của người này cực cao, không biết lai lịch thế nào?”.

Song mục Thiết Thủ thoáng hiện ra những tia nhìn khác lạ, khó thể miêu tả được bằng lời, vừa có mấy phần hưng phấn, lại vừa có mấy phần thương cảm: “Bất kể người đó là ai, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại y lần nữa. Lúc ấy, y là của ta, đệ không được giành”.

Lãnh Huyết cười cười, điềm đạm nói: “Nhị sư huynh, mỗi lần có chuyện, huynh đều ôm đồm hết cường địch về phía mình”.

Thiết Thủ nói: “Thập Nhị Đơn Y Kiếm cũng là sát thủ hiếm thấy trên giang hồ, trận chiến vừa rồi, ta nhận bốn vết thương, vậy mà cũng chỉ đả thương được năm tên”.

Lãnh Huyết chợt nói: “Có điều không hiểu tại sao người đó lại không cùng lúc xuất thủ với Thập Nhị Đơn Y Kiếm?”.

Thiết Thủ nói: “Bởi vì mục tiêu chủ yếu của bọn chúng đêm nay không phải chúng ta”.

Lãnh Huyết quay đầu lại. Trương Đại Thụ vốn dựa lưng vào một cây dương liễu, khi chàng quay đầu lại, y vẫn dựa lưng vào cây dương liễu đó, song thủ dang ra thành hình chữ đại, miệng mở lớn, máu tràn ra, chảy xuống tong tong.

Lãnh Huyết hừ nhẹ một tiếng: “Người này không biết đã dùng vật gì kích trúng thân cây, dùng nó làm vật truyền lực, Trương Đại Thụ bị chấn nát tâm mạch mà chết”.

Tập Mai Hồng chau mày: “Cái gì cơ?”.

Lãnh Huyết trầm ngâm: “Kỳ lạ thật, tại sao đám người này phải giết Trương Đại Thụ?”.

Thiết Thủ nói: “Có thể Trương Đại Thụ biết được một số bí mật, còn bọn chúng thì không muốn y nói ra”.

Lãnh Huyết nói: “Vậy thì, Trương Đại Thụ và Quách Thương Hùng đều vì biết một bí mật mà chết?”.

Lúc này Tập Mai Hồng mới bùm miệng hét lên một tiếng, bởi vì nàng cuối cùng cũng phát giác ra Trương Đại Thụ đã bị người ta giết chết.

“Điểm khác biệt là...”.

Thiết Thủ nói: “Quách Thương Hùng chết vì biết được tầm quan trọng của bí mật đó, còn Trương Đại Thụ, rất có thể y căn bản không hề hiểu được điều này”.

“Nói như vậy...”.

Lãnh Huyết tiếp lời: “Nếu như chúng ta không đến, cũng không tìm Trương Đại Thụ hỏi chuyện, bọn chúng có thể sẽ không giết Trương Đại Thụ đúng không?”.

“Có thể nói như vậy”.

Thiết Thủ chau mày đáp: “Nhưng mà... bí mật mà Trương Đại Thụ biết được đó là gì đây?”

- o O o -